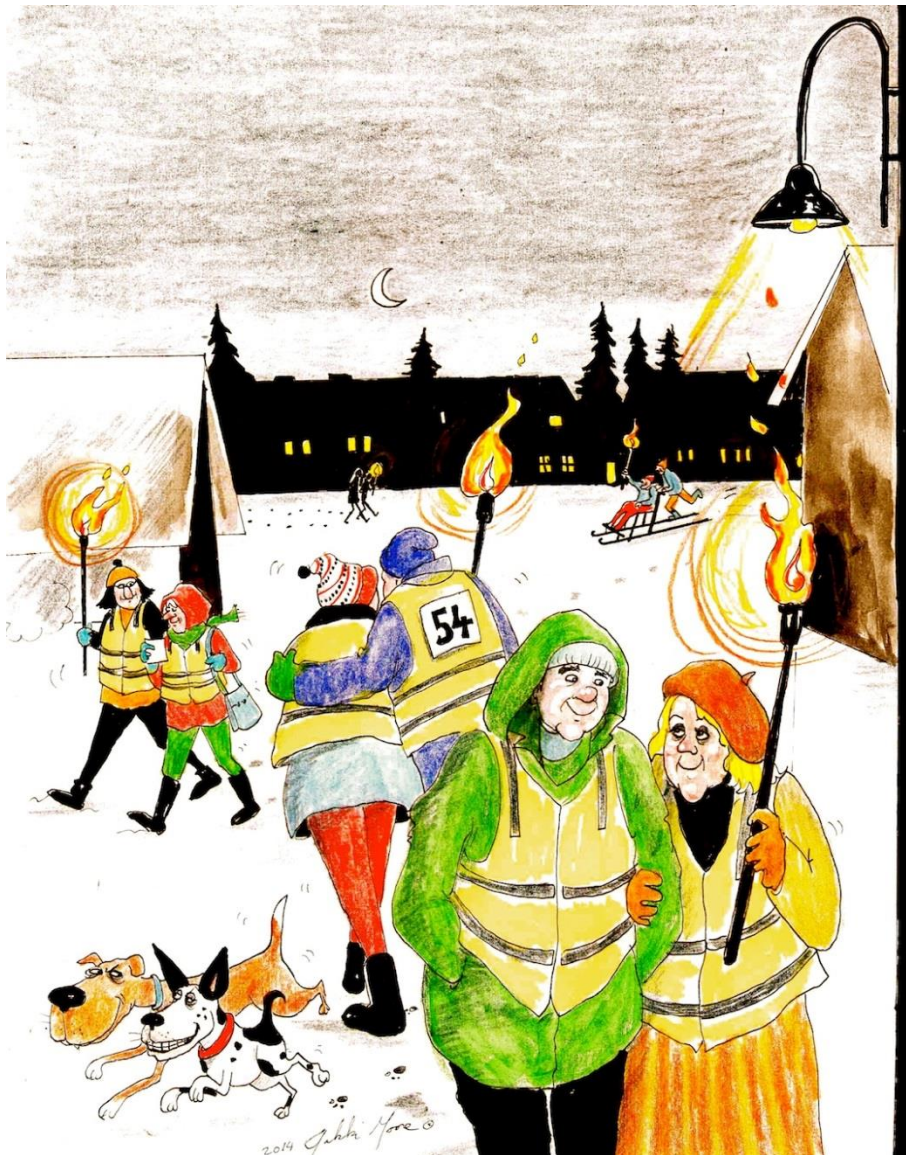

Helgekommentar Moss Avis 8. februar 2014

Sparkiaden – reality med bare vinnere

Av Trygve G. Nordby

En av vinterens store evenementer har nettopp gått av stabelen i Son: Sparkiaden. I over 25 år har supersosiale ildsjeler holdt det gående.

Sparkiaden er happeningen hvor 160 personer blir invitert til å møtes hjemme hos hverandre i til sammen 80 selskaper i 80 ulike hus i løpet av en kveld. Det starter med et glass champagne i selskaper på åtte og åtte personer. Disse møtes hjemme hos to av dem for å bli kjent og varme opp til den store kvelden. Fordelingen av hvem som går hvor er gjort i et sinnrikt databasert system. Etter en liten time åpner vertskapet en på forhånd tilsendt konvolutt. I beste Oscar-stil leses det opp et kort hvor det står hvor to og to skal gå til neste hus for å spise en forett. Her treffer man nye mennesker, spiser godt og spretter en ny konvolutt hvor man i nye

par-konstellasjoner får vite hvor man skal spise middag. Mange ganger hos folk man aldri har snakket med tidligere – eller i hvert fall ikke vært hjemme hos.

Etter en bedre middag er det ny konvolutt, nye partnere og spasertur arm i arm med fakkell og refleksevest til stedet hvor man skal nyte dessert og kaffe avec. Rent matematisk har da alle møtt 24 andre mennesker i tillegg til egen partner, gjennom fire måltider, i fire ulike hjem, før alle kaster seg ut i en stor felles rocken roll fest på Son Kro. Så herlig går det an å gjøre det!

Jada, det er motforestillinger. For eksempel: Hva med alle de som ikke blir invitert? Svaret er at dette bare kan inspirere til å lage flere, lignende arrangement og nettverk – både i Son og andre steder. Og den gamle Sparkiaden tar inn nye (og yngre) der gamle faller fra. Men hva med de som ikke (lenger) er par? I Son setter man sammen par for kvelden slik at kabalen går opp. Eller hva med partnere av samme kjønn? Hva er problemet - tror du vi er middelalderske?

Det er få ting som gleder meg så stort i løpet av året som denne kvelden hvor eneste hensikt er å ha det hyggelig med venner. Her er alle vinnere - på gammelmåten. Samtidig bekymrer det meg at jeg i det hele tatt kan finne på å tenke på dette som gammeldags. Jeg er styggelig redd for at dersom Sparkiaden hadde blitt lansert i dag kunne vi risikert at den hadde endt opp som et realityshow.

For å tekkes dagens krav til “action” og “reality” kan jeg se for meg at man i forveien hadde lagt ut påmeldingsskjemaer for en Facebook-basert audition. Bare de som har ei historie med litt tårevåte «hjerte og smerte» ingredienser, eller er spesielt pene, ville blitt valgt ut. Deltakerne hadde så startet med champagne for grupper på åtte og åtte. Hensikten ville da vært å drikke mest mulig og fortrest mulig, for å kunne kåre den halvparten som får gå videre til forrett. Den halvparten som har tapt er ute.

For å få en skikkelig moderne snert på forretten, for eksempel à la Thomas og Harald, kunne denne bestå av så mye chilipepper at bare de fire første som klarer å få i seg dette uten å svime av, får gå videre til middag. De som så er klare til å spise middag rundt om på fire ulike adresser, kan gjøre dette etter mønster fra «Slankekrigen». Herfra ville bare de fire i hvert selskap som spiser minst og veier minst få gå videre til dessert og kaffe.

Med noen få finaledeltakere fordelt på to hus kunne man så brukt en av utvelgelsesmetodene i «Nissene på låven» og stemt ut alle man ikke liker trynet på. Helt til det bare blir én igjen i hvert av de to husene. Disse to kunne så få møte lokalpressen over et glass øl på Kroa. Noen av taperne kunne eventuelt håpe på et kort intervju med Se og Hør før de støtes ut i glemselens mørke.

Basert på dagens TV-underholdningen kan det se ut som det er slik vi helst vil hygge oss nå for tiden. Masse tapere og knapt noen vinnere. Bare på norske TV kanaler har vi hatt over 60 ulike, norske realityserier de siste femten årene! I tillegg kommer alle de utenlandske.

Nei, takke meg til gammelmåten, hvor det er viktigere å delta enn å vinne. Det finnes forresten også en lettutgave av Sparkiaden – som ikke krever så mye forberedelser. Det er å se seg ut noen nye naboer, gå bort og ringe på døra, og spørre om det passer å komme over på en kopp kaffe eller et glass vin – bare for å ha det hyggelig.